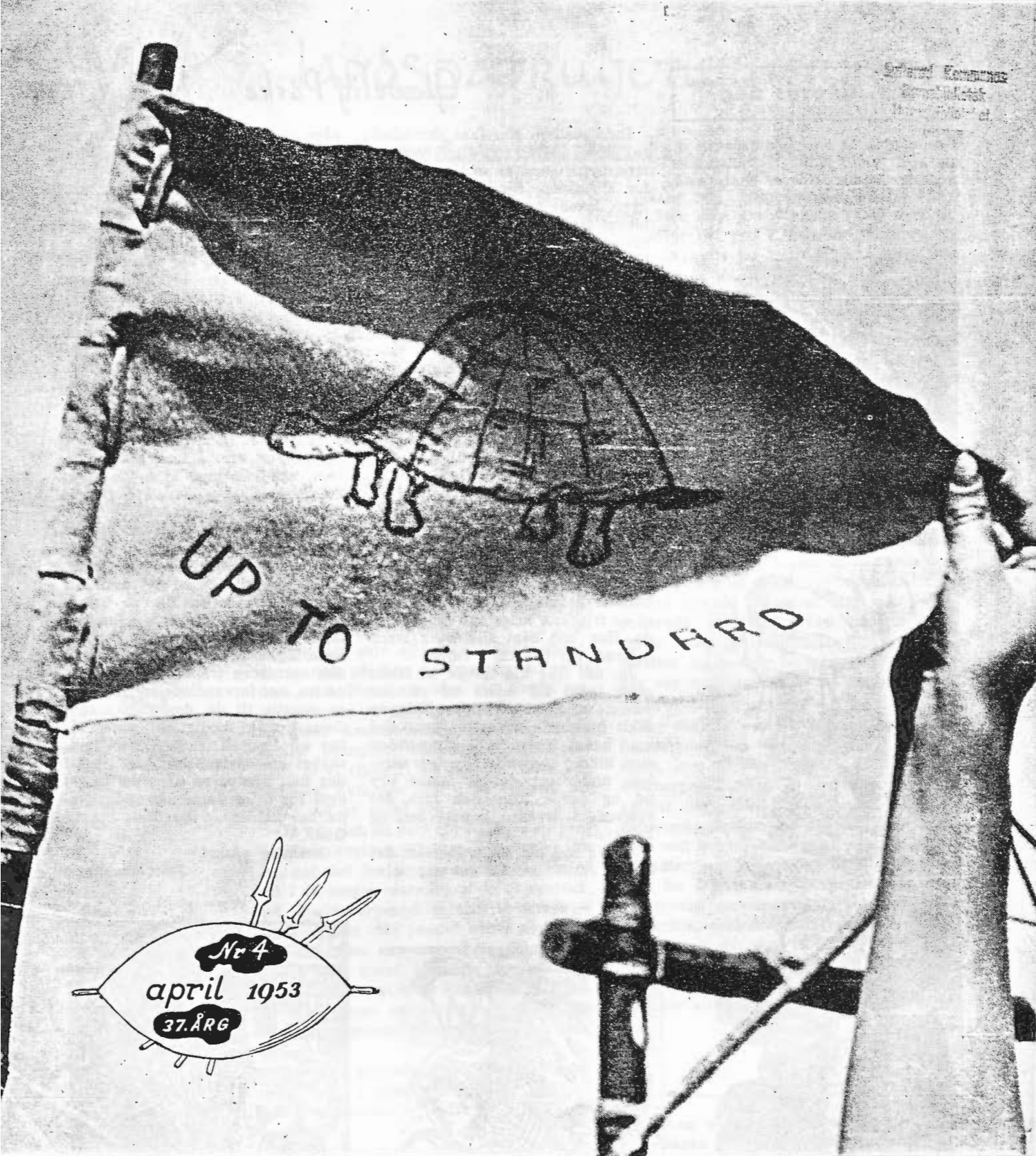

SPEJDERNES MAGASIN

Sct. Georgs dag

I anledning af Sct. Georgsdagen d. 23. april viser vi nogle kunstneres malerier af Sct. Georgs kamp mod dragen.

Inde mellem Korsikas skovklædte bjerge ligger en lille hyggelig landsby. Husene er små fæstninger, for i makien, der omgiver landsbyen, levede før i tiden de, der var blevet fredløse, fordi de havde været med til at fuldbyrde vendetta, blodhævn.

Men oven over landsbyen, hvor skov og mark hører op, strækker græsgangene sig. Her vandrer den korsikanske hyrde sommeren igennem med de store fåre- eller gedeflokke. Storslået er udsigten her oppe. Man ser ud over det blånede Middelhav. Lodrette falder de forrevne klipper ned i havet.

Her så jeg ham, den unge hyrde der kaldte på sit forvildede kid. Han var klædt i den sædvanlige mørkebrune fløjlsdragt og den bredskyggede hat skærmede ham mod solen.

Han listede langsomt og forsigtigt hen mod det lille gedekid. Han lokkede og kaldte så nænsomt, i hånden havde han en dejlig dusk af de friskeste urter han kunne finde. Han bød dem stiltfærdig frem.

Hvad var der da i vejen?

Jo, det lille kid havde af friskt græs ladet sig lokke ud på den yderste spids af en klippe. Klippen faldt hundrede af meter brat ned mod havet. Her ude på klippesiden stod kiddet med alle fire ben samlede under sig, det så meget kry ud, og anede ikke den fare, det svævede i. Hyrden kendte den og kaldte.

Aldrig har jeg bedre forstået det billed, Jesus bruger om sig selv:

Glædelig Påske

»Jeg er den gode hyrde, og den gode hyrde sætter sit liv til for fårene«.

Hele bjerghyrdens tålmodige, omsorgsfulde og ofte farefulde liv gemmer sig i dette billede om den gode hyrde, der sætter livet til.

Det var jo det, der skete, da den kristne påskefest blev til. Dengang mennesker korsfæstede Jesus Kristus, da satte den gode hyrde livet til. Jæus havde gennem sit liv, gennem sit ord villet kalde os mennesker bort fra afgrunden, det vil sige fra at gøre det onde. Jesus kaldte os til at tjene Gud og mennesker. Så vendte man sig mod ham og korsfæstede ham. Men skønt vi mennesker var så onde mod ham, blev han ved med at holde af os mennesker. — Se, var det hele nu endt med Jesu død, så havde vi set det smukkeste menneskeliv, der var levet på jorden, men et menneskeliv, der endte med et nederlag.

Nu ved vi alle, at det budskab, den kristne kirke fik at bringe mennesker ned gennem tiderne, var ikke budskabet om ham, der led nederlaget, men om Jesus Kristus, den opstandne frelser. Det var denne tro, der forvandlede en flok bange apostle til de, der midt blandt deres fjender modigt bekendte: »vi har set Jesus Kristus«. Det er budskabet om opstandelsen, der også i dag kan hjælpe os til troen på, at også for os er Jesus den gode hyrde, der kalder og drager os ind til Gud.

Glædelig påske!

Fritz Lerche.

LANDSPATRULJETURNERING!

Overdommeren har ordet...

Landspatruljeturningens overdommer, lederen af korpsets spejderarbejde og forertræning, Thor-kild Glad retter på denne side en hilsen til alle Kipanda-patruljer — og andre —

Er I virkelig levende patruljer eller er I kun en flok d . . . m (Dette er sidste Kipandaopgave, der ikke tæller med, prikkerne angiver en slags håndværkere).

Hvis I er det sidste, så er I vel allerede ude af spillet. Betragt I så fald ikke jeres indsats som spildt, selv om I ikke gennemførte. I opdagede, at patruljesammenholdet ikke var så godt, og du indså vel, at det navnlig var din skyld og ikke blot dine kammeraters. Du gjorde for lidt selv og virkede ikke ophidsende nok på dine kammerater til at få dem med. Hvad gør man så? Nogle hæver armene selvopgivende mod himlen og giver kammeraterne skylden, andre samler patruljen om sig og forklarer dem, at vi (ikke I) må tage os (ikke jer) sammen, hvis der skal blive en god patrulje ud af dette her.

Og gør det så, selv om I ikke kan gennemføre hverken Kipanda eller Wakamba, gør det for jeres egen skyld, for så vil I få meget mere ud af jeres spejdetid. Spejderarbejdet er som et træ med frugter, hvis man passivt læner sig op ad det, får man een angang imellem, hvis man ryster træet, får man dem allesammen. I glemte at ryste Kipandatreeet. Vel, så ryst trops- og patruljearbejdets træ kraftigt fremover, så skal I bare se, hvad det giver.

Og I, der gennemførte Kipandaen, I går naturligvis i spænding, om I kommer med i slutfinalen — undskyld — Wakambaen.

Der er jo ingen grund til at bruge fremmedord, når vi har gode danske og zuluanske.

Måske har I allerede slået jer for brystet (bør kun ske i enrum) og sagt til jer selv: »Vi duer«. Men nu gælder det ikke at hvile på laurbærrene, man må videre mod nye eventyr.

Bliver I udtaget til Wakambaen, så gælder det om at gå i hård træning med alle spejderfærdigheder, for korpsets 60 bedste patruljer er ikke gode at bides med. Jeg er meget spændt på at se jer til sommer, for det I laver, vil jo sige noget om korpsets standard, om hvor meget I har lært.

Og husk så, at den patrulje, der vinder, må være en levende patrulje med godt sammenhold og en god tone, med sit bestemte særpræg, der giver sig udslag i en vis fantasi. Jeg har set fantasiløse patruljer, der lavede opvarmede bayerske pølser og medbragt rødgrød i lejr, og jeg har set patruljer, der selv komponerede mystiske, men velsmagende retter efter patruljens hemmelige opskrifter og under bestemte ceremonier, der var nødvendige, for at brygget kunne lykkes.

Der skal nu en gang være forskel på spejdersport og moderne flaskegaslejr-sport, som den praktiseres af adstadige medborgere ved vore badestrande. Det gælder ikke om at slippe nemt fra tingene, men det gælder om at finde charmen ved liet ude i naturen med de hjælpemidler, naturen stiller til rådighed og ikke ret meget mere. Dristighed, fantasi, primitivitet, kammeratskab, godt humør, selvkritik, opfindsomhed er nogle af de egenskaber, der skal til for at vinde Wakambaen, men også for at få fat i frugterne på spejderarbejdets træ, og jeg ønsker jer alt muligt held dertil. God jagt!

Thorkild Glad.

Listen over de til WAKAMBAEN udtagne patruljer bekendtgøres i næste nummer.

Darzee, junglens lille bevingede budbringer, kom flyvende over ulveflokkens, som lå og soled sig.

— God jagt, ulve, god jagt Mowgli. Har I hørt nyhederne. Myrerne, de gule, store myrer har sat sig i bevægelse på deres årlige vandring. Det ser ud til, at de kommer hertil. De er ude i tre store flokke, der som jættefloder strømmer herimod. Når de mødes, vil de spærre alt levende i denne del af junglen inde, og derefter slipper ingen, som ikke kan flyve, ud. Jeg og min familie farer rundt for at advare, men det er ikke let at nå alle.

— Tak, det kan mærkes, at vi er af samme kød og blod, og det skal være os en glæde at hjælpe dig, om du skulle søge vor hjælp. Hvor langt bort tror du, myrerne er?

bånd mødes, drager de fremad, og båndet breder sig ud over det omringede område, hvor myrerne angriber alt det levende, de kan få fat i. De klatrer op i træerne og overfalder fugleungerne. De overfalder markens dyr og sprøjter deres bedøvende gift over dem i sådanne kaskader, at både hjorte og bjørne må give op.

De kryber ned

Mowgli betaler en gæld

Af Pontus W. Lønberg

Tegninger af Gynther

— Det er ikke let at sige, junglen er tæt, men måske er de her, inden natten er forbi. Begiv jer afsted i god tid med ungerne.

— Har du advaret Baloo, Kå og Bagheera, råbte Mowgli.

— Ja, alle er advarede, men jeg ved ikke, om Kå hørte mig, for han er træt efter sit sidste måltid. Farvel, jeg må advare Hathi og Nilghai også.

Der opstod stor uro blandt ulvene. Alle næser løftedes mod Akela, som hurtigt besteg rådslagningsklippen. Efter et øjeblik tavshed forkyndte gammelulven:

— Alle hunner og hvalpe går i sluttet flok under ledelse af Raksha. Etåringerne danner fortroppen under min ledelse, men angrib ikke, hvad I så møder. Alle andre gamle ulve danner bagtroppen og forhindrer at flygtende dyr trænger ind i flokken og splitter den. Mowgli må gå sin egen vej og tage så mange ulve med sig, som han behøver for at opsøge Kå og meddele ham faren og sørge for, at han kommer ud. Skynd jer!

Mowgli vinkede til sine fire brødre og skyndte sig ind i junglen.

— — —

De gule myrer er på vandring. De kommer i tusindvis i lange, brede bånd, som snor sig frem gennem junglen. Når flere sådanne

i jordens gange og angriber muldvarpe, jordrotter og orme. Deres masser er uimodståelige, selv om en enkelt myre kun er farlig for de mindste insekter. Derfor flygter junglens dyr, når myrerne påbegynder deres årlige vandring.

— — —

Det var mod denne myrehær, Mowgli og hans brødre skyndte sig, medens alt der kunne løbe, sprang mod redningen. De vidste, at Kå plejede at sove ud efter et måltid, og de vidste også, at det ville blive svært at få ham vækket, hvis han havde fået et stort måltid, og at det var endnu værre at tvinge ham til at bringe sig i sikkerhed.

Pludselig mødte de Bagheera. Rasende galloperede han mod dem med mængder af myrer i pelsen. Hurtigt pillede Mowgli de små væmmelige kryb af ham, og imedens fortalte Bagheera:

— Kå ligger ved Den fældede Eg på sin vante plads. Jeg har en gæld til ham siden natten med Bandarlog ved de kolde nuler. Jeg forsøgte at vække ham, han slog øjnene op, og jeg sagde ham, hvilken fare junglen svæver i. Da hørte jeg den dumpe støj fra et myretog. Jeg vidste, at jeg ikke kunne flytte Kå, så jeg kastede mig foran myrerne og ledte dem væk fra ham, men jeg tror sandelig, de havde få-

et bugt med mig, Bagheera, om I ikke var kommet. Jeg har dog alligevel betalt min gæld til Kå.

— Vi, der er af samme blod, regner ikke med fordringer, svarede Mowgli, men vi regner med skyld. Du tænker kun på, at du står i gæld til Kå, men ikke på din fordring hos mig fra den samme begivenhed og mange andre gange. Nu er det min tur til at betale noget af min gæld til Kå. Du har gjort, hvad du kunne. Følg vort spor, så kan du med nogle spring komme over en sti fuld af myrer, og derefter er du reddet.

— Tak, lille broder, tak ulve. Vi håber alle på skæbnen. God jagt!

Med mægtige spring forsvandt Bagheera, medens brødrene skyndte sig videre. Medens de sprang, sagde Mowgli:

— Hvis vi finder ham før myrerne, så får vi tid nok til at vække ham. Hvis myrerne kommer før os, så må I slå og bide ham, til han vågner. Han bliver vild, han bider os måske, men vi skal have ham vækket. Vi skal! Der er ikke langt til floden, og han skal derhen, om vi så skal slæbe ham!

Nu var de i Nærheden af Den Fældede Eg. Da hørte de den uhyggelige knitren af hundredtusinde myrers fødder. Det var den myrehær, hvis fortrop Bagheera ledte på et andet spor.

Kå lå med lukkede øjne og sov sin dybe middagssøvn.

De så også noget andet. De så et bånd af det store myretog hurtigt bevæge sig frem mod det sovende bytte. I løbet af nogle mi-

nutter ville myrerne nå Kå. De ville samle sig omkring hans hoved og på een gang styrt sig over øjnene og bide sig fast i øjenlågene, og når han i sin vanvittige smerte så op, ville de bide sig ind i hans øjne. Når han først var blind, ville han være et værgeløst bytte, thi da kunne han ikke komme væk, og hans store styrke ville ingen virkning have overfor de små myrer, der ville æde sig længere ind i kroppen.

På et øjeblik var drengen hos ham. Han rev et par slyngplanter til sig og slog på Kå med dem for at få de myrer, der allerede var begyndt at kravle op på ham, væk. Ulvene sprang op på Kå og sparke ham, slog ham og hoppede op og ned på ham. Kå vågnede, slog øjnene op og slog med halen, så Gråben kastedes i en høj bue ud til siden.

Mowgli slog hårdt ud efter Kås hoved med sine planter, for at få myrerne bort, han vadede i mængder af dem, medens han skreg:

— Kå, Kå, myrerne er over os, skynd dig at vågne, vågn! Ulvene bed ham, slog ham, tvang ham til at røre sig!

Ulvene blev ved at bide, slå og kradse, og endelig syntes Kå at vågne. Men myreflokken blev større og større. De klatrede op på Kå, de klamrede sig fast til Mowgli, de bed sig ind i ulvenes ben, og de blev stadig flere og flere. Endelig begyndte Kå at røre på sig.

Det gik ikke hurtigt for Kå at slæbe sig ned til floden med den råbuk, han lige havde ædt, men myrerne kom ikke stort hurtigere frem. Men de kom. Masser af dem hagede sig endnu fast på Kås ryg. Masser af dem klatrede op ad Mowglis ben og bed sig uhyggeligt fast og bag dem myldrede det med uoverskuelige mængder af myrer, der var fyldt af raseri over, at byttet syntes at undgå dem. Tomme for

tomme kom de nærmere stranden. Nu kom Gråbror susende og viste vej. Så skimtedes Waingunga, en stok lå i vandkanten og skvulpede op og ned. Mowgli skød Kå ud på stokken. Med tydelig anstrengelse snoede Kå sig ud på stokken. Mowgli vadede ud med den, skød den ud, greb fat i en gren og stegede ud på floden. Ulvene svømmede foran dem, og de var nu reddede. Men endnu var kampen ikke helt forbi. Hvor træerne bøjede sig langt ud over vandet, klyngede hele flokken af myrer sig til grenene, som hang ned over de svømmende, og mange bid tilføjedes dem, inden de var udenfor de glubske småkrybs rækkevidde. Mowgli måtte pille dem af i lagvis, og tage en efter en væk fra både Kå, ulvene og sig selv. Da de var kommet godt over på den anden strandbred, fik han trukket Kå op på stranden, for slangen var igen sovet ind. Den nat og den følgende dag vågede Mowgli ved Kås side, men han lagde også urter på ulvenes og sine egne sviende sår.

— — —

Da der igen var ro i junglen, da myrerne havde trukket sig tilbage, kom Kå en nat ved fuldmåne til rådsklippen, bad om ordet og sagde:

— Aldrig før har jeg, Kå, været i andres vold, aldrig tidligere har jeg behøvet at frygte nogen. Nu har jeg lært, at min styrke ikke rækker langt, og at det ene skyldes mine gode venner blandt ulvene, der med fare for deres eget liv reddede mig. Både Bagheera og Mowgli har udlignet tidligere skyld, og for første gang i mit liv står jeg i gæld, og jeg er glad for, at det er til Seeoneflokkens. Vi er af samme kød og blod, og mit bytte er jeres, når som helst I vil smage det.

Kan jeg hjælpe?

Kan jeg hjælpe?

Der er de folk, der mener, at spejdere bedst viser deres hjælpsomhed ved at redde andre folk fra livsfare, ved at redde den lille dreng, der er faldet i havnen, standse et løbsk hestekøretøj eller slukke en brand. Selvfølgelig skal spejderne være beredt i disse tilfælde og søge at afværge ulykken, men de skal dog ikke gå nede i byen og vente på, at et eller andet skal ske, så de kan vise deres heltemod. De små ting lægger folk skam også mærke til. Jeg havde forleden en oplevelse nede i byen, der viser en af de små ting.

En dame kommer trækkende over fortovet med sin cykle, i cyklestolen har hun en lille dreng på ca. 1½ år. Hun søger en plads i cyklestativet, men der er ingen. I det samme kommer en af kolonnens spejdere forbi, han går hen til damen, og lidt efter går hun ind i forretningen, medens spejderen holder cyklen og laver sjov med den lille dreng. Jeg går over til en butiksrude og kigger ind, for nu vil jeg høre, hvad der videre vil ske. Spejderen genkender mig ikke.

Damen kommer lidt efter ud og går hen til cyklen: »Du skal ligegodt have en skilling for din venlighed«, siger hun.

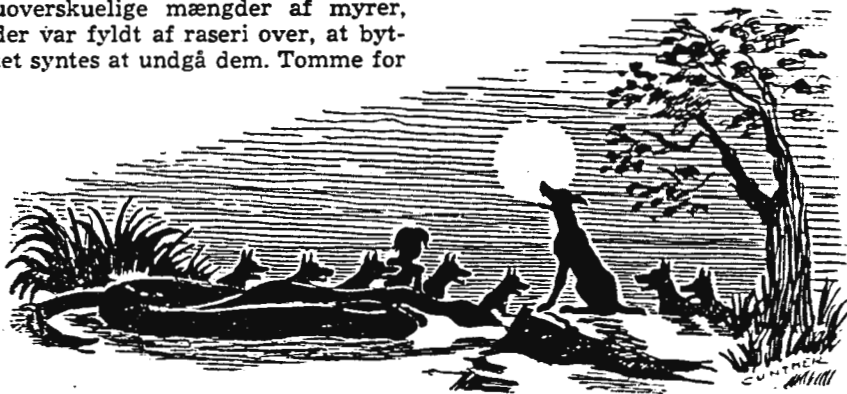
»Nej tak, frue«, svarer han, »jeg er spejder, og det er min pligt at hjælpe, når der er brug for min hjælp«. Han giver damen sin cykle og går roligt videre.

Det var en spejder værdigt at handle på denne måde.

»Flinten«.

Forsidebilledet

— et up to standard flag skulle være en hilsen til alle de patruljer, der gennemførte alle opgaver i Kipandaen.

Patruljens udrustning I

Gamle Vildsvin giver i dag gode råd om patruljens telt

Med mindre din patrulje er ganske ny, har I sikkert en del materiel, som jeres materialforvalter sikkert passer vældigt godt på. Det er i alle fald en nødvendighed, for det repræsenterer en stor værdi i dag. Og det kræver vedligeholdelse og regelmæssige eftersyn. Bedst er det at opbevare det samlet — det gør vel de fleste patruljer — på et tørt sted, vel oftest i patruljens eller troppens lokale i et aflåst, men ikke for tæt skab. Vi skal i det følgende se lidt på de forskellige ting, dog må jeg gøre opmærksom på, at ikke alle lærde er enige om, hvilken type af materiel, man skal anvende, så jeg må nøjes med at give udtryk for min mening derom. Vi tager

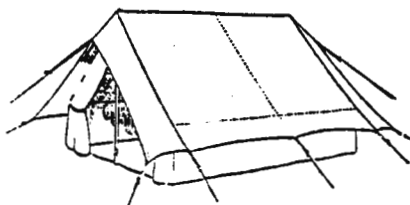
Teltet

først. Og det skal være af en rigtig kvalitet, ikke såkaldte strandtelte, men gode og solide telte, der kan tåle at anvendes i al slags vejr. Det skal være regntæt dvs. at det, når det er rigtigt rejst, skal kunne holde regnen ude. Regntætheden afhænger — foruden af dugens tæthed og kvalitet — af teltagets hældningsgrad, dvs. vinklen mellem teltaget og teltstangen. Den bør ved de fleste duge være 35 til 38 grader. Kan du måle det? Hvis I står overfor at anskaffe et telt, må I tænke først og nøje overveje, hvilken kvalitet dug, I skal anvende. De sværeste (Army Duck og den slags) er solide, men vejer godt til i bagagen. Mellemkvaliteten (Cottonette f. eks.) vejer mindre og er, hvis man passer godt på det, meget holdbart. De fåes også farvede. De lettere kvaliteter (Silkonnette eller Campette) er meget lette og altså behagelige at transportere, men man skal passe voldsomt godt på dem. I dag bliver de fleste teltstoffer imprægneret mod jord-

slæthed — en stor fordel. Men snak med Depotet derom. Prisen må I nok også se på — det er forresten glædeligt, at høre om mange patruljer, der efter krigen selv har været i stand til at tjene til deres eget telt. Det er nemt i dag!

Gode råd

Vi kan også drøfte typer. Det vil vi nu ikke her. De fleste foretrækker vist det kanadiske telt. Størrelsen er også værd at diskutere, men det ser ud til at flere og flere patruljer går over til at bruge 2 firemandstelte i stedet for 1 ottemandstelt. Det sidste er i forholdet det billigste, og der kan hele patruljen være samlet i tilfælde af regnvejr, men det er tungere at transportere. Det mærkes især på vandrejse. Fordelen ved de 2 halvpatruljetelte er, at de fordeles på flere spejdere og således lettere at have med fra sted til sted.

Et kanadisk telt

Teltet bør have »døre« i begge ender. Man lufter bedre ud og kan lukke for vinden uden at flytte teltet. Takskægget bør være af passende bredde, der dækker de lodrette vægge mod regn, og det er en fordel, at det har regnfang, der går ud over gavlene. Hvis I bruger oversejl (det beskytter godt både mod regn, kulde og varme), er tag-skæg og regnfang ikke nødvendige. Mange anskaffer et oversejl til et gammelt telt og kan således bruge dette længere.

Se efter om alle forstærkninger er i orden følgende steder: teltrykken (undgå tovværk her, det kan ikke tørres ordentlig), hvor bardunerne fastgøres (messingringe), og

hvor teltstangens spids går gennem tagryggen.

Græskanten bør være mindst 12 cm bred, tagskægget 20—30 cm, og bardunerne af hamp eller bomuld (ikke sisal). På større telte anvendes med fordel »kraftstrammere« på dobbelte barduner (se tegningen). Dørlukningen bør være dobbelt, så fligene griber godt ind over hinanden. Teltstængerne kan være to- eller tredelte. Mon ikke de fleste foretrækker tredelte, der lettere lader sig transportere uden at forulempe andre. Plokke bør opbevares i en særlig pose. Du bør vide, hvor mange du skal have med hjem! Og en pose til teltet er en nødvendig beskyttelse. Det beskytter yderligere, hvis du ruller — det rene og tørre — underlag udenom, inden teltet kommer i posen.

Teltunderlaget skal være absolut vandtæt, således at man ikke kan presse fugtighed igennem det. Brug det altid, men fjern først grene, sten og muldvarpeskud (!) — og du sover bedre. Om dagen lægges det sammen, så ikke patruljens medlemmer snavser det til efter tur. Olierede underlag lægges med den olierede (blanke) side mod jorden. Undgå at gå på det med fodtøj på og spild ikke fedt, petroleum el. lign. på det. Et hul må straks repareres — det bliver større og større dag for dag. De bedste underlag i dag er imprægnerede bomuldsunderlag. Få dem ikke alt for tunge.

Behandling

Teltet skal behandles ordentlig — både når det bruges, men også når det staves. Læg det omhyggeligt og rigtigt sammen (se tegningen). — Hvis bardunerne er fugtige, hold

Teltpose hører til

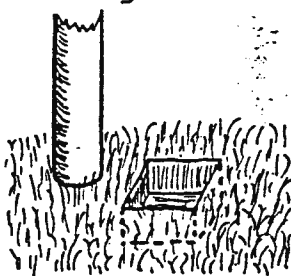
dem da så vidt gør ligt uden for dugen. Man kan ikke altid undgå at skulle pakke teltet sammen, når det er fugtigt, men sørg for at få det hurtigst muligt ud af posen igen og få det rejst — eller hængt til tørre. Ellers kan det nemt blive jordslået. Det kan det forresten også, når fugtighed trænger op i den nederste del af teltvæggen. Undgå dette ved at løfte teltvæggen lidt ved hjælp af nogle små stokke, så luften rigtig kan komme til at tørre det. Gode telte er i dag imprægnerede mod skimmelsvamp, ikke alene stoffet, men også forstærkninger og barduner.

I lejren udluftes teltet ved at rulle alle døre og de lodrette sider op. (Så kan man også se, om I har orden i teltet). Er alle bændler i orden? Om natten kan den ene dør eller halvdør næsten altid stå åben. Hvis det er koldt, kan I lave et lille vindue med en pind (se tegningen). I blæsevej kan man sikre teltet med ekstra (selvlavede) træpløkke eller med et stykke træstamme lagt over bardunerne.

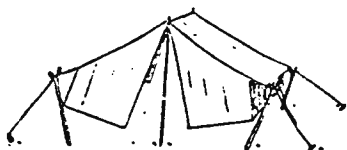
Diamantgrav graver jeg først, når det skønnes nødvendigt af hensyn til vejr og jordbund. Ofte kan man nøjes med en ganske smal rende eller revne, men anbring i alle tilfælde græstørv væk fra teltet — det andet er ikke noget hyggeligt syn!

Den mindste flænge i teltet må straks repareres — også den bliver kun større og større, hvis I lader

Teltstang

Et lille hul ved siden af teltstangen klarer regnvejret

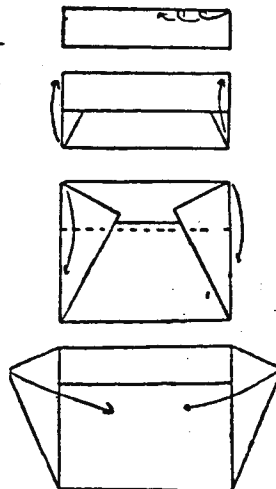

Sådan luftes et vådt telt

Sådan lægges teltet sammen

Et lille vindue i gavlen

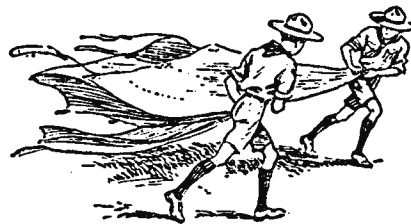

stå til. I lejren må det ske så godt, man nu kan gøre det selv, men ellers står man sig ved at lade en fagmand gøre det.

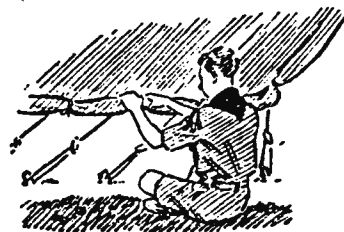
Bardunerne slækkes i regnvej og iøvrigt hver aften inden duggen falder. Et lille hul ved siden af teltstangen kan gøre underværker. Det skal kun være et par centimeter dybt, og her placerer du teltstangen. Flyt den op om morgenen igen.

Var der nogen, der faldt over bardunerne? Det var der ikke, vel? Og står teltet slapt og sølle? Nej, for så beboes det af slappe folk! Der var heller ingen spejderhatte på teltvæggen, vel? Eller håndklæder og badebukser hængt til tørre på bardunerne? (Det tager ingen tid at hænge en tørresnor op). Lommer på teltvæggene er kun til skade. Teltet kan gå ud af facon, man glemmer at tømme dem, eller de fyldes med det dejligste regnvand!

Inden teltet stuves væk — på et tørt sted — ingen fugtig kælder — skal det være knastørt, og det skal ses efter. Manglende hægter, barduner og bændler skal erstattes. — Var bardunerne også tørre? Underlaget afvaskes, så det bliver ganske rent — det skal også tørre — også når det er olieret, ellers går det til i vinterens løb. Pløkkene renses omhyggeligt en efter en. Aluminiumspløkke gnides med en indfedtet klud, mens jernpløkke gnides godt ind i fedtstof. Pløkposen holdes uden for teltposen.

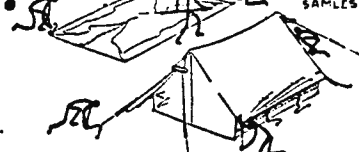
Læg teltet glat ned

Teltet luftes ud

Et gammelt telt kan imprægneres igen, men snak med en fagmand om det, inden I starter. Derimod kan det ikke nytte at lade et telt farve for at dække jordslåethed.

SKAL TELTET REJSES, LUKKES DØREN FØRST OG GRUNDLAGEN MEDENS PLOKKER UD STÆNGERNE SAMLES

DERPÅ SÆTTES STÆNGERNE I TELTET, ENDEBARDUNERNE OG HJØRNEBARDUNERNE ANBRINGES, HVORPÅ

RESTEN AF BARDUNERNE UDPLØKKES OG SÅ KAN TELTET RETTES OP, FØRST EFTERSPÆNDES ENDEBARDUNERNE OG DERPÅ DE ANDRE BARDUNER, SÅ LUKKES TELTDØREN OG DER GØRES TELTDØREN HØRDER, VI KAN MELDE: KLAR.

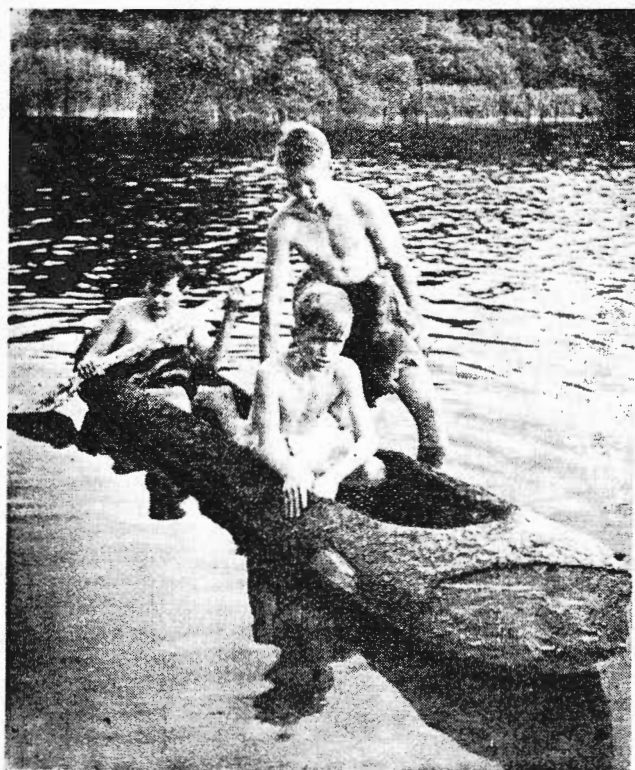

Sådan rejses teltet

Den lovede artikel om hvordan man laver en rigtig Afrika-tromme kommer i næste nummer.

STENALDERFOLK

I den fjerde artikel om etnografiske folk fortæller i dag om vore egne forfædre
STENALDERFOLKENE

Til venstre et billede af Steen Blicher div.s selvavede stenalderbåd

Ja, vi skal jo også høre om vore egne forfædre. stenalderfolkene. De fleste af os mindes endnu tydeligt den interessante stenalderboplads, som Steen Blicher divisionen indrettede i Grenaaalejren. Det var en oplevelse for de spejdere, der var med i denne specielle lejr, og det er en oplevelse, som også du og din patrulje kan komme til at opleve, når det igen bliver lunere i vejret.

De første

stenalderfolk, der kom til Danmark, var rensdyrjægere, der fulgte med renerne nordpå, efterhånden som isen trak sig tilbage, og lav, mos og småbuske begyndte at gro. De første stenalderfolk levede af jagt, fiskeri og indsamling af rødder og frugter og begyndte senere at dyrke jorden og blev mere fastboende.

Hytter og huse.

De første hytter har sikkert været meget primitive, så primitive, at man ikke har fundet rester af dem og derfor ikke ved, hvordan de har set ud. Men mon ikke man har lavet nogle meget primitive hytter af grene og tækket dem med lyng og

løv? Der er heller næppe nogen tvivl om, at man som »tækkemateriale« har anvendt skind af nedlagte dyr.

Derimod har man fundet en slags barktæpper lavet af fyrre- og birkebark, og de har uden tvivl været anvendt som husbygningsmateriale og gulv. Det største tæppe, man har fundet, er 5 m i kvadrat, og så store skønner man, at husene har været. Et mindre kan dog klare det, og i Magasinets nr. 10 årgang 1951 kan du læse om, hvordan indianerne byggede barkhytter. Men du må selv digte dig til, hvordan de nordiske hytter har set ud.

Af rigtige huse fra en senere tid har man fundet en del, de fleste forholdsvis store. De har været bygget af græstørv, der har været lagt i lag ovenpå et fundament af sten. Væggene har været meget brede, 75 til 100 cm, og taget sandsynligvis lavet af halm, strå eller græstørv, støttet af træstolper, der hvilede på væggene, eller lodretstående stolper i væggene.

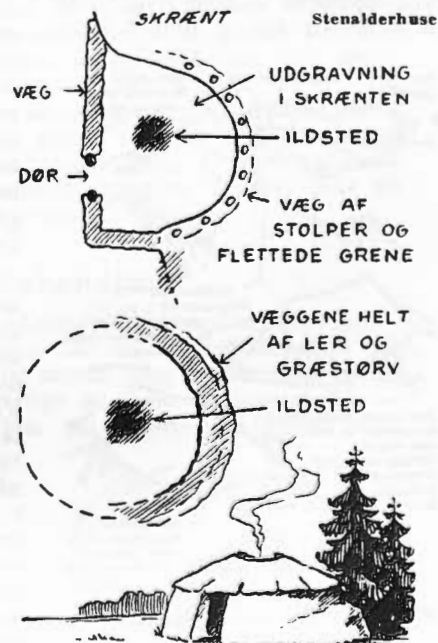
På tegningerne kan du se grundrids over to af de mindre huse, man har fundet spor af. Det ene har været gravet halvvejs ind i en skrænt (Troldebjerg på Langeland).

Ud mod det fri har der været en bred væg af græstørv eller jord med en døråbning flankeret af to stolper og inde i huset et stensat ildsted. Bagvæggen mod skrænten har bestået af vægstolper med flettede grene, hvorimellem man har klinet lær.

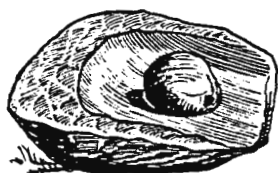
Det andet har været et fritstående hus (Ørnkul, Nekselø), der også har været bygget af græstørv. Det har haft ildsted omtrent i midten, og gulvet var lavet af stampet lær, nogle steder belagt med almindelige sten. Huset her har været ca. 3×3 meter.

Madlavningen

fandt fortrinsvis sted udenfor, hvor man lavede nogle stensatte ildsteder. Det indvendige ildsted har mest været brugt for varmens skyld. Til »opbevaring« af ilden (tændstikker var ikke opfundet!!) gravede man en grube i jorden og ved hjælp af hjertemuslinger, der

er gode til at holde på ilden, kunne man i en sådan grube holde ilden natten over. (Ved du forresten, at en ganske almindelig tørv holder udmærket på ilden?).

De første stenalderfolk levede næsten udelukkende af kød, som de muligt har røget eller stegt. Brød er lavet af græsfrø, men først da man lærte at dyrke korn, fik brødet større betydning. Kornet blev knust og malet ved hjælp af en rund sten, som skubbedes frem og tilbage i en trugformet granitsten. Brødet har nok været bagt på en opvarmet sten.

Nødder, bær, frugter og rødder har udgjort et godt supplement til den daglige mad.

Flintestenene

har været af meget stor betydning for vore forfædre. Af dem fremstillede man alle mulige slags redskaber og våben. Det er faktisk slet ikke så svært at fremstille brugbare redskaber af flint, som man almindeligvis tror. Også du kan med lidt tålmodighed lære det. Først og fremmest må du prøve. Begynd med en stor flintesten, del den med et slag i to dele, der hver for sig

får en nogenlunde plan flade. Nu slår du i skrå retning mod dennes kant, og du vil se, at du kan fjerne små skiver flint og på denne måde lave pilespidser, små knive eller en slags økse. Men du må nok øve dig noget, og du skal huske, at kanten ofte kan blive så skarp, at den ikke er stærk nok. I så fald er man tvunget til at banke lidt af det skarpeste af, hvilket nok kan synes ærgerligt, men prøv nu engang, hvor godt man i virkeligheden kan hugge i træ med en slet ikke særlig skarp flintøkse.

Øksehovedet snøres fast i en flækket gren med læderstrimler.

Ben og hjortetakker

har man også anvendt til forskellige redskaber. Materialet er nemt at save i, men i hine tider er de fremstillet ved bearbejdelse, skrabning, hugning med flint og ofte pudset tilsidst. Af disse ting kunne fremstilles økser (ofte kombineret med et flintestykke), pilespidser, spydodder, dolke, kamme, fiskekroge, prener og køller. Ved at studere tegningerne kan du nok finde nogle ideer.

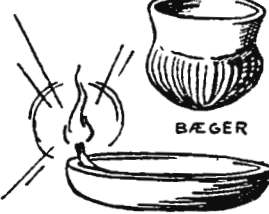
Af et kohorn lavede man et blæseinstrument, selv om det næppe har kunnet give mange forskellige toner, men som signal må det have haft betydning.

Smykker fremstilledes af rav og dyretænder. En slags dolk eller kniv lavet af en vildsvinetand har man også fundet.

En del af disse arbejder har man

KRAVEFLASKE

BÆGER

OLIELAMPE

SKÅL

Øverst: en lerskål fremstilles
Nederst: forskellige resultater

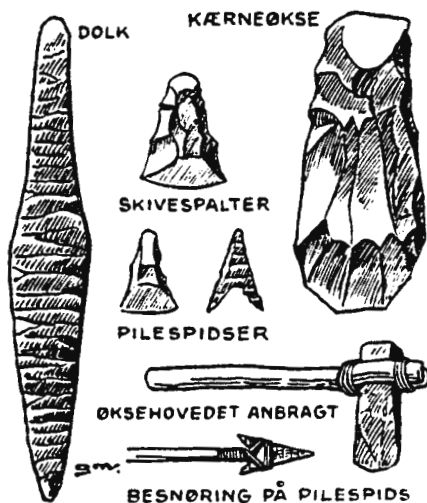
smykket med ornamenten, fortrinsvis fine zig-zaglinier, vinkler og trekanter.

Lérarbejder.

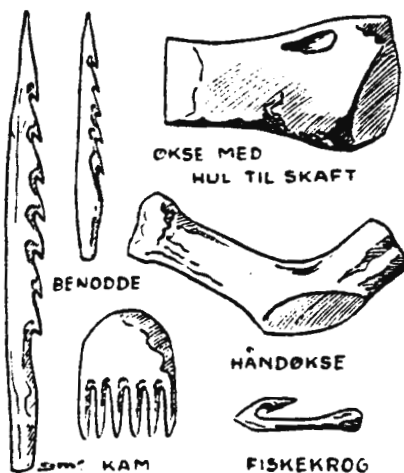
Af lér fremstillede man krukker og kar. Efter at lér har været godt æltet, og således let at arbejde i, har man formet sig de ting, man ønskede at lave. De større kogekar (ja, man kogte i dem!) blev bygget af lérstrimler, der blev lagt ringformet ovenpå hinanden. Det minder en del om den måde, man indtil vore dage har lavet de kendte jdepotter på. På tegningerne kan du se en del forskellige former. Lampen har været en art olielampe med løs væge. Som brændstof har sælolie været brugt.

I begyndelsen pyntede man kun lértingene med en række fingeraftryk eller nogle hak. Senere lavede

Læs videre side 72!

Stenarbejder

Benarbejder

BEREDSKABSMÆRKET

*LONELY BULL fortæller denne gang
om telefonbetjening og ruteskitser*

c) Kunne betjene en telefon korrekt.

Det er en selvfølge, at spejderen er inde i betjeningen af den specielle type af telefonapparater, der benyttes i den by eller den egn, hvor spejderen opholder sig.

Der benyttes i vort land 5—6 forskellige typer, og da det vil bringe for vidt at omtale dem alle her, overlades det til dig selv at finde ud af, hvordan telefonen netop på din egen egn ser ud og betjenes.

Når så du har fået forbindelsen, må du først og fremmest melde, hvem du er, (fjernsynet er jo endnu en forholdsvis ny foreteelse), og meddele, hvem du ønsker at tale med. Når du kaldes pr. telefon, melder du dig straks ved navn og ikke blot et »hallo«. Dersom en telefonsamtale afbrydes, inden samtalen er forbi, lægger begge røret, og den, der har kaldt første gang, forlanger på ny forbindelsen.

Melding pr. telefon.

Meldingen må afgives stykke for stykke, og hvert nyt stykke må først dikteres efter at modtageren har gentaget forrige stykke rigtigt. Forstår modtageren ikke en passage i meldingen, siger han »ikke forstået«, hvorefter afsenderen må gentage den. Gentager modtageren forkert, siger afsenderen »rettelse«, hvorefter modtageren siger »klar«, og sidste stykke gentages af afsen-

deren. Talen skal selvsagt være tydelig og langsom, ikke råbende.

Og så er det ikke din opgave at underholde modtageren med private bemærkninger.

Eksempel på en telefonmelding: TF er afsender og PF er modtager. TF ringer op: »TF N. N. her«. PF: »PF R. R. her, klar«. TF: »Send straks to spejdere til —«. PF: »Send straks to spejdere til —«. TF: »— — hjørnet af Grønnegade og Rådhusstræde —«. PF: »— — hjørnet af Grønnegade og Rådhusstræde —«. TF: »— — på cykle medbringende forbindskasse«. PF: »— — på cykle medbringende forbindskasse«. TF: »Gentag«. PF: »Send straks to spejdere til hjørnet af Grønnegade og Rådhusstræde på cykle medbringende forbindskasse«. TF: »Klokken er nu 21,17«. PF: »Klokken er nu 21,17«. TF: »Slut«. PF: »Slut«.

Du må foruden den fornødne telefoneteknik lære dig at slå op i en telefonbog. Det kan du sagtens! Ja, mon egentlig? Tag din telefonbog og kig lidt nærmere i den, og du vil sikkert opdage, at der er flere oplysninger der, end du egentlig havde ventet. Du skal endvidere kunne skaffe dig oplysninger hos centralen, vide, hvad der forstås ved nummerkontoret, notering, telefonvagt, reservetelefonen; vide, hvorledes du skal kalde over rigstelefonen, og hvorledes du skal sende telegrammer pr. telefon. Alt dette kan du finde oplysninger om

i telefonbogen på de specielle sider.

d) Kunne benytte et kort, tegne og følge en ruteskitse.

Det vil være ganske uoverkommeligt her at lære dig at bruge et kort, og du kan så mange steder finde, hvad du skal bruge for at lære dig selv dette meget interessante felt indenfor spejdersporten. Det er jo ikke noget, du bør være helt ukendt med, og ønsker du yderligere at dygtiggøre dig i brug af kort, vil jeg anbefale dig at anskaffe Langkildes bog »Kort og kompas«. Den er ikke større, end du kan overkomme at læse og lære den, og så er den billig.

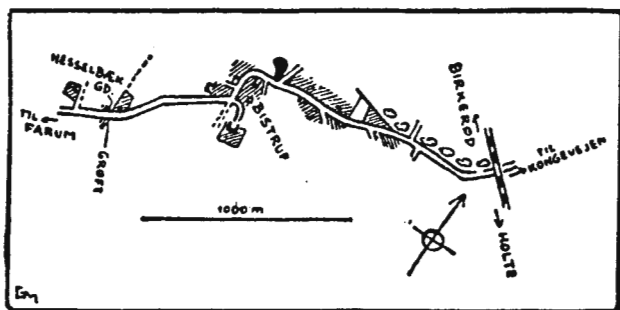
I den vil du også finde alt om kortskitser, dog vil jeg her lige minde dig om, at en kortskitse skal være som en melding: kort, klar og præcis. Dvs. den skal kun indeholde det absolut nødvendige i retning af sideveje og signaturer og lign. — og nordpil.

e) Kunne foretage simple cyklereparationer.

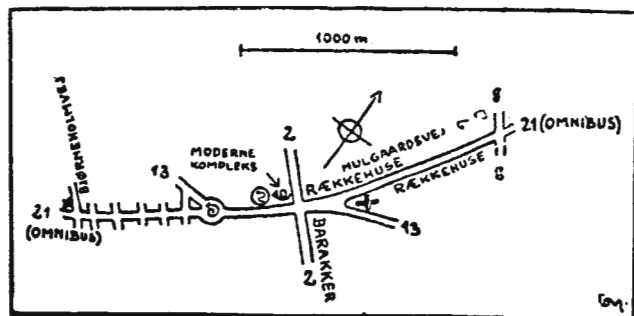
Du skal sørge for, at din cykle altid er i mønstergyldig orden, men det er naturligvis unødvendigt at minde en spejder om det.

De simple reparationer, der her er tale om, er følgende: lapning, skifte ventilgummi, samle en sprængt kæde (evt. med simple midler som en stykke ståltråd), påsætning af kæde og stramning af samme. Endvidere skal du kunne

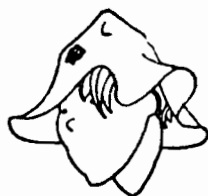
Læs videre side 72!

Eksempel på ruteskitse, landforhold.

Eksempel på ruteskitse, byforhold.

Gode råd om spejderhatten

Det er egentlig ret nemt at holde spejderhatten pæn, og her følger nogle tips om, hvorledes hatten bør behandles, så den kan få en lang levetid — og endda være pæn hele tiden:

I.

En spejderhat har ligesom andre hatte godt af at blive børstet, men børst den altid med luven, dvs. mod solen. Altså venstre om. Hvis hatten er våd, eller der er mudder på, skal den være tør, før man børster.

II.

Har hatten været i regn og er gennemblødt, må man ikke tørre den på eller i nærheden af kachelovn eller radiator. Den tørrer bedst, hvis man lægger en avis på et bord, krænger remmen ud af hatten og stiller hatten på den udkrængede rem. Man opnår derved, at hatten tørrer, og at det fedtstof og væde, hatteremmen har opsuget, tørrer helt væk.

III.

Hvis hatten på grund af regn, tryk eller på anden måde er kommet ud af facon, kan man nemt få den i facon igen. Her tænker jeg navnlig på skyggen.

Hatten indeholder hattestivelse (spritlak), og denne stivelse knækker i brugen. Ved hjælp af damp fra en almindelig kedel kan man få stivelsen til at virke igen. Stivelsen forlader altså ikke filten, som så mange tror. Når du damper hatten, må du passe på ikke at give den for meget damp ad gangen, da filten ikke tåler dette. (Hatteremmen kan slet ikke tåle damp). Man holder så hatten ca. 15—20 cm over kedlen og ordner ca. ¼ af pulden ad gangen, indtil man har fået den facon, man tilsigter. Skyggen gøres blød med damp og på ca. ¼ ad gangen, og for hver gang lægges hatten på et plant køkkenbord og stryges med et koldt strygejern eller bagsiden af en klædebørste, indtil denne fjerdedel er lige, og man fortsætter til hele skyggen er lige.

Efter mange års brug bliver en hat til sidst blød, og damp kan ik-

ke mere hjælpe. Man ser mange, der har bødet på den ulempe ved at påsmøre sukkervand eller celluloselak. Af denne behandling bliver den blank, skjoldet og grim, og den bliver meget varm at gå med. Den er meget stiv og ubehagelig at have på og er omtrent ødelagt, idet filten efterhånden knækker. Der findes i handelen et udmærket middel, der hedder »Proof-it«, et plasticpræparat, som den fabrik, der laver spejderhatterne, anbefaler. — Dette præparat påsmøres, efter at hatten er børstet og dampet i den facon, du vil have. Lad så hatten ligge til den er hel tør.

Bjørn Glyng.

Et brev

til redaktøren

Kære hr. redaktør!

Først i febr. måned modtog redaktøren et brev, som han straks videre sendte til Jokke, for hvem brevet var af betydning for. Jokke har med sin sædvanlige grundighed studeret dette og ser ganske stolt ud. I den anledning har han bedt om ekstra god plads i dag — og redaktøren har billiget dette — foruden at han til højre gengiver det herlige brev i facsimile. Iøvrigt overlader redaktøren trykt besvarelsen af brevet til Jokke.

Vi har gennem længere tid med stor iver fulgt Jokke's liv og færd d.v.s. den rigtige Jokke ham med hatten. Men nu da denne splejsede, underernærede undermåler af en rigtig øyle Jokke har erstattet vores kære ven tillader vi os at nedlægge protest. Vi fordrer flux den rigtige Øk Kølbage

Man udlæses 0 Gange
0 Gange Mellemrum
med 0 Gange

Jokkeisterne
Jokkeisterne

Postgiro:
69416

Carl Erik Wegener
Præsident.

General
sekretær.

1. Næstformand Formand.

er dybt rørt over den modtagne til-
lidskerklæring og har siden 1. febr.
gjort en del for at genvinde sit
gamle huld, som han faktisk har
tabt gennem deltagelse i Kipandaen.
Hans spejderhat har gennemgået en
kur og fremtræder i den gammel-
kendte facon, og således værende
frisk og veloplagt hilser han alle
Jokkeister med ikke ringe stolthed.
Han spekulerer nu på, hvor mange
medlemmer, der skjuler sig bag
præsidiat og gætter et sted mellem
4 og 20.000.

Stenalderfolk (fortsat fra side 69).

man en række prikker eller lodrette og vandrette striber ved at presse noget tråd ind i léret, mens det endnu var vådt.

Som klædning

anvendtes skind. Til at begynde med har man bare svøbt sig ind i stykke skind, senere kunne man lave en slags kofte, der holdtes fast til kroppen af et skindbælte. Derudover har man nok brugt en løst-hængende kappe. Hvis man ikke gik barbenet, svøbte man fødderne ind i skind, og senere lavede man en slags sandaler med snører op ad benene.

Tilslidst kun dette: Man var dygtige bueskytter, plaskede i selvlavede både (det er et stort arbejde, men det kan laves) og fiskede. (Du kender ganske sikkert en primitiv og enkel måde at fiske på).

Og så god jagt, hvis din patrulje får lyst til noget af dette her.

Gamle Vildsvin.

Månedens PRÆMIEOPGAVE

Det bliver vist en vanskelig opgave denne gang, men lad os nu se. Du ser her nogle afklip af forsider fra andre landes spejderblade. Nogle af dem viser kun bladets navn med nogle få andre oplysninger, andre er mere udførlige, og så er de alle klistret sammen i en pærevælling. Det er din opgave at hitte ud af, fra hvilke lande disse blade stammer. Der er 9 ialt, og du skriver blot de 9 landes navne på et ark papir og sender dem til D.D.S.,

Beredskabsmærket (forts. fra s. 70)

forandre højde af styr og sadel. Det er ingen skade til at være godt orienteret om de forskellige dele af en cykel og have nøjere kendskab til reparationer i det hele taget, så du skulle »gå i lære« hos din cyklesmed; han hjælper dig sikkert gerne med at lære meget mere, end du ellers kan klare, og du kan måske til gengæld give ham en håndsrækning i ny og næ, når han har meget at bestille.

Fiolstræde 19, København K senest den 20. ds. Vi udsætter en tier til den, der udtrækkes blandt de rigtige. Måske er opgaven så svær, at du godt kan prøve at sende os dit resultat, selv om du kun finder de 7 — det kunne jo være

Man siger, at han kender alle dyr i skoven (Boy's life)

Af Falkepatruljens krønike

Patrulje week-end den 21.-22.-marts.

Vi tog til troppens hytte ved Nørrestrand og tilbragte en hyggelig aften ved pejsen, hvor vi drøftede chancerne for at blive placeret til Wakambaen. Vi håber endnu.

Efter flaghejsningen om morgenen prøvede vi en snigeøvelse. Ole lagde nogle pupplader i skovbunden. Der var ti i alt og hver havde sit nummer (fra 1-10).

Nr. 10 lå nærmest Ole og nr. 1 længst væk fra ham. Vi andre sneg os så ind mod Ole, der råbte navnene på dem, han efterhånden så. De gik da ud af legen. Iøvrigt skulle vi se at få fat på så mange plader som muligt, uden at Ole så os. Svend blev den bedste. Han fik fat på både nr. 1, 3 og 6. Kaj fik nr. 8 og blev næstbedst.

På vejen hjem til hytten, arbejder. Ole var straks kvik, var borte, bad han om at give ham. Det blev ikke særlig bedre for næste gang.

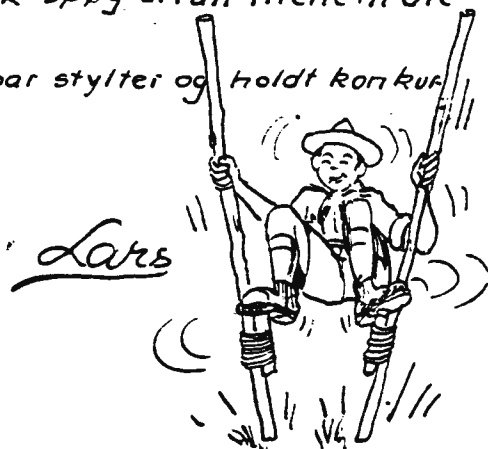
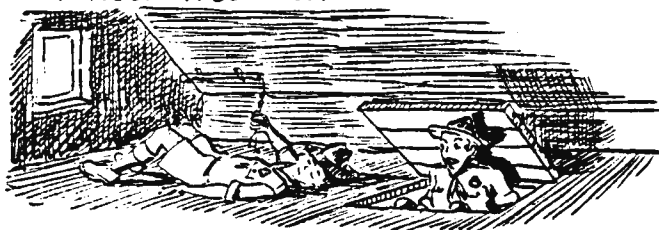
Da vi kom tilbage til ikke finde Steen, der var oppe på loftet lå han og dærlig elektrisk ledning, bevidstløs og mat. Men vi handlede kvikt og fik ham kvikket op. - En dramatisk spøg aftalt mellem Ole og Steen.

Efter middagen øvede vi hver et par stykker og holdt konkurrencer med dem.

mødte vi en skov- og da skovarbejderen, et signalement af godt. Vi må se os

hytten, kunne vi blevet tilbage. Men holdt fast i en

Baden-Powell lærer dig at tegne II

Tegn et hus, et træ, en mand, hvad I vil, og få derefter fat i billeder af de samme ting og tegn kopier efter disse.

Find selv ud af, hvad I skulle have tegnet anderledes.

Når I tegner en mand, skal I passe på ikke at gøre hans arme for lange i forhold til kroppen. Det er en almindelig begynderfejl. I skal spørge jer selv: Ville hans hænder nu også nå omtrent til knæene, hvis jeg lod ham holde armene ned langs siderne? Og så vil I temmelig sikkert opdage, at de ikke vil nå ham nær så langt. Men så er tegningen gal. I virkeligheden er armene måske slet ikke for lange, oftest er de tværtimod for korte og benene for lange, men I har blot givet ham en lille, kort krop og næsten slet ingen hals.

Har I nogen sinde set et billede af Michel Angelo? — I ved, at Michel Angelo er en af de største kunstnere, verden har haft. — Hvis I ser et af hans billeder, vil I kunne lægge mærke til, at han altid har været ganske særlig påpasselig med at tegne sine mænd i det rigtige forhold.

Han har engang lavet en uhyre simpel lille målestok, som man kan bruge, når man vil prøve, om man har tegnet sine mænd rigtigt; og den kan I også bruge.

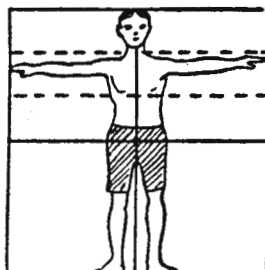
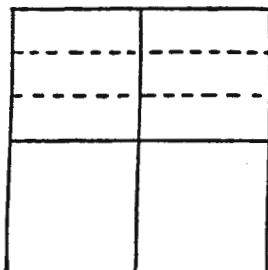
Det er den, I ser her. Som I vil se er det en kvadrat, der er delt i fire lige store kvadrater, og de to øverste kvadrater er delt i 3 lige store bælter.

Se engang på tegningen til højre, så vil I se, at midterlinjen i det store kvadrat går lige midt igennem manden. Hans fødder rører ved stregen for neden. Hans arme, der er strakt ud til siderne, rører lige sidelinjerne med fingerspidserne. Hans hoved og hals fylder lige det øverste bælte — nøjagtig $\frac{1}{6}$ af manden.

Dette er, hvad Michel Angelo har ment var de rigtige forhold i det menneskelige legeme, og når han har kunnet klare sig med denne målestok, må I også kunne gøre det.

Udtrykket.

Når I er nået så vidt, at I kan tegne omridset, formen af en ting, gælder det om at få givet den udtryk, få lidt liv i den.

Alle tolv

Aage Meyer,
1. Rudkøbing flok.
Finn Rasmussen,
1. Rudkøbing flok.

Jeg så forleden dag et udmærket billede, en lille areng på 5 år havde tegnet af sin mor.

Han kunne godt have tegnet

hende som billedet til venstre, men det havde han ikke gjort. Det var en dag, det var rigtig stærkt blæsevej, og derfor tegnede han hende som billedet til højre, og jeg fandt, at det var ganske udmærket gjort. Læg engang mærke til sådan en kjole, der flager og flager i blæsten; — det er virkelig slet ikke sådan at få fat i de ustandseligt skiftende linier. Man må lægge godt mærke til, hvordan den viser sig et kort øjeblik, og så tegne disse linier ned efter hukommelsen.

Her ser I en tændstikspejder (a). Her har I fået ham til at gå (b). Her løber han (c). Og her har I endelig tegnet ham løbende (d).

Det er ikke så dårlig en ide at begynde med at gøre udkast med små »tændstikmænd«, til man har fået dem til at gøre, hvad man vil have dem til. Så tegner man dem bagefter større og giver dem det rigtige omrids.

Rask ulveunge får bronzekorset

Henning Mortensen

Nu er der igen en rask ulveunge, som har gjort sig fortjent til korpsets bronzekors for livredning.

Det er bandefører Henning Mortensen fra 1. Struer flok. Henning havde været ude at bade og stod netop og var ved at klæde sig på, da han hørte høje råb om hjælp.

Råbene kom fra en 7-års dreng, som havde stået ude på en 40 m lang badebro, da han pludselig fik overbalance og faldt i vandet; han kunne ikke svømme og ville sikkert være druknet, hvis ikke Henning straks havde kastet tøjet fra sig og var løbet ud ad den lange badebro. Uden at betænke sig sprang han ned til den lille dreng, som allerede havde været flere gange under vand.

Henning var en dygtig svømmer, og han fik hurtigt bjerget drengen i land. Nu kom en større dreng ham til hjælp, han forstod at give kunstig åndedræt, og det var nødvendigt, for den lille fyr var be-

vidstløs. Efter nogen tids forløb kom han dog til bevidsthed igen, men havde Henning betænkt sig, før han sprang til, var det sikkert ikke endt så godt alt sammen.

Ja, det var igen en lille sand historie om en rask ulveunge, som havde øjne og øren åbne, som det sømmer sig for en rigtig ulv.

På billedet kan I se Henning i fint reglementeret uniform med bandeførerstriber, mange duelighedstegn og nu også det fine bronzekors.

Til lykke, Henning!

skrif.

En fin knobtavle.

Ulveunge Mogens Kilian Christensen, 3. Åbenrå flok har sendt »Magasinet« en fin knobtavle, han selv har lavet. Mogens havde læst, at spejderne til landspatroljeturneringen skulle lave en sådan, og så ville han vise, at han også kunne. Desværre kan vi ikke vise jer et billede af den, men den var fin, og knobene var rigtige.

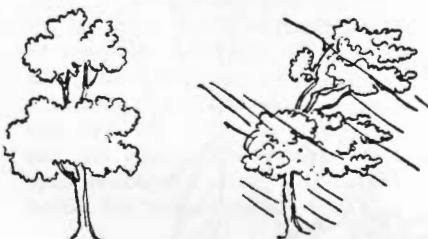
Kære ulve!

Ulveunger i junglen har fire ben, et hoved og en hale, men det er der jo mange andre dyr, der også har. Det har både geden, grisen og giraffen — og de ligner dog ikke hinanden af den grund. De har hver deres specielle bygning og særlige kendetegn. Ulvene kender man på kroppen og pelsen, og alle ulve ser næsten ens ud.

Lige sådan med drenge-ulveunger, de har som andre drenge et hoved, to arme og to ben, men man kender dem med det samme på uniformen: den mørkeblå sweater, de korte, blå benklæder, den grønne hue med de gule striber og tørklædet, der er en og samme farve indenfor hver flok. Og som ulvene i junglen holder de uniformen hel og ren. De lader ikke snavs og pletter blive siddende på den og sørger for, at den ikke bliver laset og revet på jeres vej gennem junglen.

Folk venter sig altid meget af en dreng i ulveuniform. De går ud fra som givet, at I både er høflige og velopdragne, at de kan bruge jer til at overbringe en besked eller løbe et ærinde og har i det hele taget tillid til jer.

Denne tillid må I gøre alt for ikke at skuffe. Det skylder I jeres flok. Husk altid at være en god og en glad ulveunge, enten I er i uniform eller i jeres almindelige tøj.

Til venstre et træ — lidt stift — til højre er det begyndt at blæse og regne. Det giver liv

3 ulveunger fra Portugal henter vand

ROBIN HOOD OG HANS MÆND

En ny fortælling af Peter Tini

Tæt uden for Thorskøbing ligger grevskabet Bregneborg, hvis store, uberørte skove strækker sig helt ned til fjorden.

Det er en tidlig søndag morgen, hvor dagslyset knapt har sejret over natten. Sneen ligger som et blødt tæppe over skovbunden, men dette tæppe er overalt mønstret af dyrespor, derimod ser man ingen spor af mennesker, og det har sin årsag i, at greven til Bregneborg helst ser sin skov fyldt med vildt. Mennesker er der spærret for. — Dem kalder han med hån for »skovsvin«.

På en lille lun slette omgivet af tæt krat kommer midt i dæmringen en dreng gående. Han ser på sit ur, hvorpå han udstøder en lyd i en udskåret træfløjte, som når en råbuk brøler om efteråret. Da han har fløjtet, bliver der uroligt i krattet omkring ham, og lidt efter kommer 10 raske drenge løbende, alle iklædt spraglede kofter og stramme knæbenklæder. De ligner middelalderlige væbnere.

Da alle er samlede, søger man henimod en forhøjning i et afsides hjørne af sletten, sikkert en forladt rævegrav; efter at man fik fjernet nogle isklumper og græstørv ved forhøjningen, kom en lem til syne. Det var nedgangen til en herlig hule, som de 11 drenge selv havde gravet i de sidste måneder. Hulen var stor og rummelig og forsynet med ildsted, hvis skorsten, der var bygget af røde drænrør, udmundede i en tæt tjørnebusk, for at røgen ikke skulle røbe hulens tilværelse.

Drengene tog plads i hulen og fik snart tændt ild, således at en hyggelig varme bredte sig i den klamme hule, godt blandet med røg, som dog alle havde vænnet sig til. Drengene var ganske almindelige drenge fra gasværkskvartret i Thorskøbing. De havde lavet en hemmelig bande, som de kaldte

»Robin Hood og hans mænd«. Når disse drenge havde gjort deres pligter i hjem og skole, levede de et herligt naturliv her ude i skoven, idet de søgte at leve som de fredløse, men tapre mænd i Robin Hood-bogen. De tilbragte tiden med bueskydning og stokkebrydning og sporing af vildt. For at blive optaget i banden skulle man med bue og pil kunne nedlægge en krage eller et egern. Det var absolut ikke nogen dyrevenlig sport, men det tænkte drengene ikke på, og det må straks siges, at de omgående dræbte det vildt, de fik ram på. For at blive optaget skulle et nyt medlem desuden klare sig hæderligt i stangbrydning med bandens stærkeste dreng; han hed »Lille Johan«.

Pastor Fugl i knibe.

Midt i Bregneborg sogn havde Pastor Fugl sin hyggelige præstegård. Pastor Fugl var en ganske ung Præst, fuld af virkelyst. Han var i besiddelse af et strålende humør og var altid rede til en spøg.

En lørdag eftermiddag i marts måned var han meget alvorlig, det kneb for ham at samle tankerne til at skrive sin søndagsprædiken, det gik rent ud sagt ikke for ham. Lige i mørkningen tog han sit ældste tøj på, greb sin knortekæp og belavede sig på en tur ud i den ensomme Bregneborg skov. Snart begav han sig ud i den vilde og uberørte skov. Ad små stier gik han gennem krat og over sletter. Hans tanker gik på flugt, og han var langt inde i sin tale. Så langt væk var han i tankerne, at han snart ikke vidste, hvor han befandt sig.

Samme eftermiddag mødtes i hulen »Robin Hood og hans mænd«. De sad hyggeligt o milden og drøftede den uro, der i den senere tid havde været i den fredelige skov. Det skyldtes, at der i de sidste måneder havde været krybskytter i den stille skov. Selvfølgelig regnede rigtige »Robin Hood folk« ikke krybskytteri for en forbrudelse, dertil var de alt for indlevede i deres fantasiverden, men drengene syntes, at de havde en særlig eneret på skoven, og derfor ville de gøres deres for at sætte en stopper for det.

Der var nu mørkt i skoven, men et pragtfuldt måneskin kastede sit hvide lys gennem træer og grene. Drengene krøb ud af hulen og gik ud i skoven. Bedst som de står i et krat, ser de i månelyst en mystisk person komme travende. —

Fortættles i næste nummer

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Peter Dufresne, Aalborg
1936—1952

En af Baden-Powell's livsbetraktninger var den, at et menneske måtte siges at have udfyldt sin mission her på jorden, såfremt han forlod denne verden en smule bedre, end han fandt den. Flygtigt lyder det måske ikke af så meget, men ved nærmere eftertanke viser det sig at være et stort krav. Særligt stort forekommer det, hvis det rettes til en 16-årig. Tænk, hvor kort tid han har haft til at finde en livsindstilling, og hvor lille en kreds mennesker han har været i berøring med. Disse tanker forstod Pit, og på sin beskedne, men bestemte facon fulgte han den.

I Pit's hjem, hvor hans forældre og alle hans søskende var gamle spejdere, var spejderidealene ikke højtflyvende teorier, men i høj grad nærværende leveregler, som han søgte at efterleve. Det er mærkeligt, at i en verden, hvor man savner ansvars- og pligtfølelse, tager man dem som noget naturligt og selvfølgeligt, når man står over for et menneske, der besidder dem. Jeg tror først, det er nu bagefter, at vi, der havde berøring med Pit, opdagede, at vi tog det som en selvfølge, at hvad der blev overladt ham af opgaver, blev løst på forsvarlig måde som en ganske naturlig ting. Pit forstod samarbejdets kunst, enten det var i familiens kreds, på skolens håndboldhold eller i hans spejderpatrolje. Han gjorde et arbejde for helhedens skyld.

Skal vi finde noget, der kan give lidt trøst i dag til Pit's forældre, brødre og bedsteforældre, så håber

jeg, det er det, at det er ikke blot i deres hjerter, at der vil stå et minde om en retlinet og dygtig dreng, men vi, der har kendt ham, føler, at vi er blevet rigere deraf. Dermed tør jeg også sige, at han har forladt denne verden en smule bedre, end han fandt den.

Børge Thuen.

I januar-nummeret

bragte vi en efterlysning af nogle spejdere, der var blevet fotograferet af en engelsk spejder i Norge. De er nu fundet i Falkonertroppen.

Fra Bytroppens Norgestur. Det ser spændende ud!

Robin Hood troppens

lokaler har gennemgået en ordentlig oppudsning ved hjælp af nogle tropsrådsmedlemmer. Således blev vægge, loft og inventar malet i friske, nye farver, og to kæmpemalerier, et af Robin Hood og hans mænd og et med motiv fra Junglebogen, smykker væggene. Det ene kan du se over disse linier.

Udenlandslejr.

Sverige. Engelbrekts Scoutkår i Stockholm indbyder en eller flere patruljer, fortrinsvis fra København, til deltagelse i en venskabslejr 40 km øst for Stockholm fra den 16.—27. juli 1953. Lejraftgift: 45 sv. kroner. Skriftlig henvendelse inden 1. maj 1953 gennem trop og division til korpskontoret.

Norge. Patruljeførerlejr den 9.—15. juli i Rensåsdaalen i Nord-Norge. Lejrkontingent: 50 n. kroner. Indbudt 8—10 spejdere ca. 14—16 år gamle. Nærmere oplysninger foreligger endnu ikke, men skriftlig anmodning om deltagelse gennem trop og division til korpskontoret. Spejdere på Færøerne er specielt indbudt.

Kay Lauritzen.

»Spejder Jul« 1952's præmiekonkurrence.

Der kom glædeligt mange løsninger ind på »Spejder Jul« præmieopgave. Flere hundrede nåede rettidigt frem til korpskontorene og redaktionen.

Lodtrækningen mellem de rigtige løsninger blev foretaget af nogle af spejderkorpsenes yngste, nemlig en grønsmutte og en gul og en grøn ulveunge. En blåmejse, som også skulle have været med, blev desværre forhindret.

Som du vil se, har redaktionen foruden de 14 præmier flottet sig med en ekstrapræmie. Den blev givet som påskønnelse for en meget smuk farvelægning af den indsendte præmieopgave.

Lodtrækningens resultat blev:

1. Ole Nissen, Kildebakkegårdsallé 22, Søborg.
2. J. J. Glahn, Herthavej 2, Charlottenlund.
3. Harald Møller, Søbredde 21 A, Gentofte.
4. Henry Madsen, Ny Skræbsgård, Hanning pr. Sædding.
5. Aage Jørgensen, »Sorrildgård«, Føvling.
6. Agnete Søltøft, Danstrupvej 14, København Ø.
7. Ole Søbørg, Skoleholdervej 48, København NV.
8. Frede Rosenberg, Vestermark, Kegnæs.
9. Arne Blæsbjerg, Kirkegade 23, Jebjerg.
10. Eigil Visby Sørensen, Vestergade 44, Thisted.
11. 147934/52 Lauridsen, 21 III/2 Regiment, Kasernen, Haderslev.
12. Peter Foss, Sct. Poulsplads 7, Århus.

13. Flemming Lippert, Lindevej 4, Nyborg.
14. Ulla Jensen, Grønnegade 6, Herning.
15. Ingrid Mikkelsen, Børnehjemmet »Solbakken«, Højbjerg.

Det kan se ud, som om drengene har været mere heldige ved lodtrækningen end pigerne. Men dette er dog ikke tilfældet, idet $\frac{3}{4}$ af de indsendte løsninger kom fra drenge. Pigerne tager nok kraftig revanche næste gang!

Vinderne har fra redaktionen fået tilsendt deres præmier.

Spejdernes Hjelpekorps.

Mogens Cold, der er leder af Spejdernes Hjelpekorps for Stor-København, meddeler foranlediget af artiklerne om beredskabsmærket, at man meget gerne ønsker flere medlemmer til korpset. Som du ved, bliver man ikke medlem af dette korps kun ved at tage beredskabsmærket, men man må indsende en indmeldelsesblanket. Hvis du har taget mærket, bør du snarest melde dig. Tal med din tropsfører derom. Også flere steder i provinsen er Spejdernes Hjelpekorps blevet oprettet, men der må du hellere undersøge, hvordan det er i din by eller på din egn.

4. Godthåb trop

har holdt et byløb gennem Frederiksberg sammen med Bjergtroppen. Blandt opgaverne var teltslagning, højdemåling, skitsetegning, signalementsopgave og slutningsopgave. Løbet blev vundet af Viberne, 4. Godthåb.

Er der en spejder til stede?

Boy's Life.

Skovmændene i 1. Nyboder

var først i januar på en rigtig hike, hvorom berettes i tropsbladet:

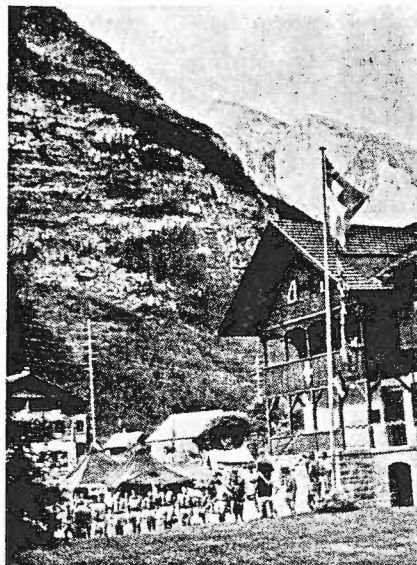
Efter en jule-ferie med forspiselse startede skovmændene lørdag d. 10. på hike til Ravnsholt. På vejen dertil blev vi hilst med de sædvanlige tilråb fra barnlige og svage sjæle: »Der er nok nogle helte med korte ben. Ha, Ha.« Vi ankom til Ravnsholt 4 mand stærk, hvor vi efter tilladelse fra skovfogeden byggede 4 super-to-mands-bivuakker på et herligt sted med masser af just afhuggede granris. Kl. 7 ankom fire »modige« sjæle, nemlig Sælvov, Ræv, Arne og Bjørn. De tre førstnævnte blev sendt ud efter brænde, dog først efter nogen protest fra disse. Men værsgo', ud i den kolde sne, som slet ikke var så kold, når man, som vi, var klædt på, som det sig hør og bør for 1. Nyboder skovmænd. Kl. 21 kom Mads, byggede sig en vindskærm, sov og tog hjem igen kl. 8 morgen — crazy!

Der skulle mod til at kravle ud af posen om morgenen, og stå ud i sneen i bar figur og tage en iskold spejderbluse og dito bukser på. Og vore støvler, ja, de var så stive, at vi måtte tøm dem først over bålet for i det hele taget bare at få storetæen i dem. Efter en skudelfuld »slam« blev vi atter mennesker. Vi æltede dejg til vore brød, som iøvrigt havde 2 cm kulskorpe, da vi var færdige med dem. Hen på formiddagen tog 4 af os over i Rude skov for at være kontrollanter ved tropsturen der, og resten tog hjem ved 14-tiden efter en dejlig tur!

Finn.

Det spændende øjeblik da de første vindere af »Spejderjules« præmiekonkurrence blev udtrukket

Den internationale spejderhytte
i Kandersteg

Rovermoot.

Von Wattenwyl, der bliver lejrchef for Rover moot i Schweiz til sommer, er i fuld gang med tilrettelæggelsen af lejren, hvori også danske rovere vil deltage. Lejrområdet ligger på begge sider af floden, Kander. På den vestre bred ligger den internationale spejderhytte, der som bekendt står til rådighed for alverdens spejdere. På østre side af floden ligger de store lejrarealer. De bliver opdelt i fire lejrområder, der får navn efter tidligere Rover moots, nemlig Ingarø, Morzie Castle, Skjåk og Gemmi.

Udsigt til Bietschhorn (fra Kandersteg)

DYB-DAYDE-TIL FÆRRES-SIDEN

VANDRINGER

100 km

2. Absalon trop
Jørgen Nyborg
Knud Erik Munk

1. Varde trop
PF Ove Elkjær Jensen
PF Preben Simonsen

75 km

1. Bogense trop
PF John Friedrichsen
Ib Friedrichsen
Frede Lorentzen
Benno Rasmussen
Ib Kajberg

- Thyregod trop
SM Frederik Lassen
SM Harry W. Christensen
Arne Christensen

60 km

4. Godthåb trop
PF Bjarne Østrup Madsen
PF Per Bruun

- Sct. John trop
PF Kjeld Poulsen

Benny Henriksen
Jørgen Juul Jensen
Gunnar Bøgely
Birger Andersen

VÆBDERE

1. Bogense trop
PF Kaj Nielsen
Kristian Jørgensen

2. Absalon trop
PF Erik Linde
PF Ejnar Asbjørn Kjær
Jørgen Nyborg

- Juelsminde trop
PF Carsten Lauesen
PA Knud Hede Jørgensen

- Falkonerspejderne
PF Bjarne Gerdt-Larsen
PA Niels Baunsgaard

RIDDERE

5. Odense — Sct. Georg
PF J. E. Raaen Rasmussen

PA Knud Ole Kirkegaard

1. Absalon trop
SM Søren Sønderskov
SM John Madsen
SM William Sandager
SM Svend Skovby

1.KL.SPEJDERE

1. Bogense trop
PF Jørgen Andersen

2. Absalon trop
PF Erik Linde

1. Absalon trop
PF Per H. Andersen
SM William Sandager
SM Jørgen Spare
Søren Sønderskov

4. Godthåb trop
PF Bjarne Østrup Madsen
PF Per Bruun

- Falkonerspejderne
PF Jan Seier
PA Bjarne Holmegaard
Finn Lund

OLDBOR

5. Odense — Sct. Georg
Peter Lindemann

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG ?

Katastrofen i Holland

gav anledning til, at spejdere landet over gav en hjælpende hånd med at indsamle tøj o. a., der på Dansk Røde Kors' foranledning blev sendt til de nødlidende i Holland.

Elsdyrpatruljen

i 2. Godthåb trop fejrede forleden 15 års fødselsdag ved en fest i lokalet. En udvalgt skare af gamle spejdere var inviteret med, og man hyggede sig med tale om gamle minder. Kulminationen nåedes, da divisionschefen kom til stede og overrakte patruljeføreren — en pose flødeboller til almindelig fordeling.

3 spejdere i 1. Grøndalsvænge

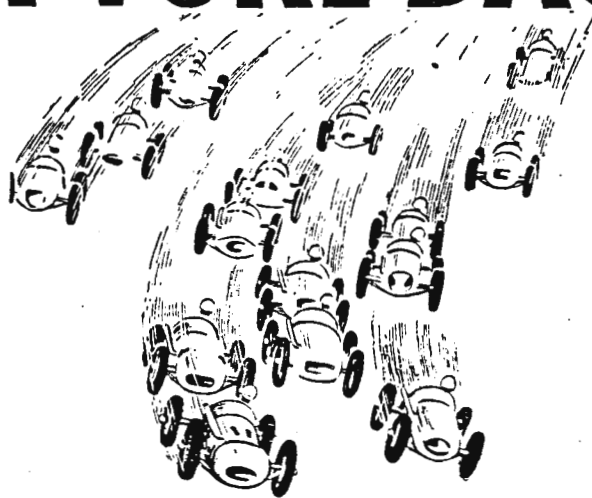
er ved at lære mund- og håndsystemet, så de kan tale med døve og døvstumme. Når de er perfekte i systemet, skal de overtage nogle patruljer, der udelukkende består af døve spejdere.

Tilegnet turhavende patrulje:

Fej godt, fej længe,
der er meget, der kan trænge.
Turn-out.

I VORE DAGES KAPLØB

gælder det orientering
om fartens teknik.

Alle moderne unge mennesker interesserer sig for det eventyr, der hedder fart — og på det punkt er det forbløffende, hvor længe mange holder sig unge! Det nye store værk „Teknikkens Vidundere“ tilfredsstiller alles videbegær og eventyrlyst. Fængslende og med up-to-the-minute sagkundskab fortæller den vidtkendte norske professor og popularisator Edgar B. Schieldrop om pionerdagene, den eksplosive udvikling, stillingen i dag og de fantastiske fremtidsperspektiver for hele den moderne fartteknik. Bedre underholdning og kundskabskilde gives ikke. „Teknikkens Vidundere“ går sin sejrsgang på norsk, dansk, finsk, svensk og engelsk.

„Teknikkens Vidundere“ udsendes på den mest overkommelige måde: 26 storhæfter à kr. 3,75. I alt 1248 sider med over 1000 illustrationer i stort format... Forord til den danske udgave af civilingeniør Per Kampmann... Af indholdet: jernbanen, bilen, skibet, flyvemaskinen, raketsfly, radio, billedtelegrafi, fjernsyn, rejsen til månen — alle afsnit gennemset af vore mest fremragende fagmænd. Depotet er parat til at vise dig det første hæfte og et righoldigt billedmateriale.

TEKNIKKENS VIDUNDERE

26 storhæfter à 3,75

GYLDENDAL

Depotets nye katalog følger hermed
pas godt på det — det skal holde et år

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
„Troldehøj“, Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ravnig,
Søgade 3, Sørsø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., telf. PAL 4526
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Fiolstræde 19, København K.,
Telefon PAL 5711. Kontortid kl.
8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284
Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.